

**30 ÉVES A MAGYAR ÁLLAMI FOLDTANI INTÉZET
ADATTÁRI OSZTÁLYA**

GELLERT FERENC

M Áll Foldtani Intézet Budapest, Népstadion út 14
H-1143

ETO 061 6 55(439)(035 5)

T á r g y s z a v a k dokumentáció (MÁFI), tudománytörténet

A második világháború után az ipar nyersanyag- és energiahiánnyal kuszkodott, a bányászat pangott, a kitermelésre előkészített, megkutatott nyersanyagkészletek elenyészően csekélyek voltak. A háborús károk helyrehozatala, az ipari és a mezőgazdasági termelés megindítása a nyersanyagokkal és az energiával való ellátástól függött.

Az Intézet akkori vezetői, IFJ LÓCZY L igazgató és 1946-tól utódja, SZALAI T helyettes igazgató, valamint HORUSITZKY F főgeológus 1945 őszén a földművelés- és iparügyi miniszterhez benyújtott intézeti programjavaslattal igyekezett a kormányzat nyersanyagellátási gondjainak megoldásából részt vállalni. E javaslat előterjesztésével az Intézet elébe ment azoknak a kormányzati intézkedéseknek, amelyek a többször átszervezett főhatóságok közvetítésével egy évtizednél hosszabb ideig meghatározták az Intézet tevékenységét.

Ennek megfelelően SZALAI T 1947-től az Intézet minden erejét a gyakorlati célú nyersanyagkutató feladatokra összpontosította „Gazdasággeológiai osztály”-t szervezett, amelynek munkakörébe a hazai és külföldi termelési statisztikák figyelése, adatok nyilvántartása, a kedvező export—import feltételek felderítése és természetesen az illetékes irányító szervek tájékoztatása tartozott.

A rövid határdejú gyakorlati feladatok megoldása és a kataszterezés egyaránt megkívánta valamennyi fellelhető, korábban bárhol keletkezett kéziratot földtani adat, jelentés, fúrás napló összegyűjtését és feldolgozását. A földtani dokumentáció a változó főhatóságok, a vállalatok hozzáállásától függően, de főként személyi kapcsolatok révén érkezett be.

A gyakorlati kutatás fokozódásával párhuzamosan felmerült a megkutatott nyersanyagkészletek központi nyilvántartásának, országosan egységes értékelésének és a kormányzati szervek döntéséhez szükséges összefoglalások elkészítésének feladata is. A kitermelésre előkészítetten megkutatott készletek a szervezés alatt álló iparági földtani szervek nyilvántartásaiban szerepeltek, de az éppen csak felderített reménybeli készletek számbavétele az Intézetre hárult. A nyilvántartásbavétel, a készletek kategorizálásának szempontjai azonban nem voltak tisztázottak, több félbeszakadt próbálkozás után megkezdődött a Szovjetunió nyilvántartási rendszerének fokozatos adaptálása.

Ezzel nemcsak az országban belüli egységesítés gondja szűnt meg, de az átvett rendszer kielégítette az 1949-ben megalakult Kolcsonos Gazdasági Segítség Tanácsa Földtani Állandó Bizottságán belüli kívánalmakat is

SZALAI T az 1949 év végén megvált az Intézettől. Helyére VITÁLIS S került, aki az Intézet fő feladatának szintén a földtani térképezést tekintette, de amíg az iparági geológus szolgálatok ki nem épültek, addig a gyakorlati célú kutatásokat szinte valamennyi ásványi nyersanyagra az Intézettel végeztette el. Az Ásványi Nyersanyag-nyilvántartó osztállyal kidolgoztatta az ásványi nyersanyagokra vonatkozó alapkataszter szempontjait és erőteljesen szorgalmazta az alapadatok gyűjtését, beszolgáltatását. 1950 július 27-én MAJZON L lett az Intézet igazgatója, de VITÁLIS S változatlanul a kezében tartotta az ásványvagyongészletek nyilvántartásának irányítását.

1951-ben megjelent a bányá- és energiaügyi miniszter rendelete, amelyben az ország területén mélyülő valamennyi fúrás legfontosabb földtani adatait az Intézetnek megkudenni rendelte. A Népgazdasági Tanács a földtani kutatásban érdekelt valamennyi intézmény és vállalat vezetőivel folytatott konzultálás után, 1951 június 22-én kiadott határozatában foglalta össze az ásványi nyersanyagok fokozottabb felkutatásával kapcsolatos tennivalókat, illetve szentesítette a korábbi intézkedések végrehajtását. Többek között a bányá- és energiaügyi miniszter feladatákként kiadott földtani főosztály megszervezését is. Az Intézetet a főosztály közvetlen irányítása alá rendelte, amelynek egyik feladata „Az ország ásványi nyersanyagkészletének egységes nyilvántartása (földtani alap-adattár). A megszervezés határideje 1951. szeptember 1.”

Ebben a határozatban, VITÁLIS fogalmazásában jelent meg először hivatalosan a „földtani alap-adattár” megjelölés. Az 1951 év második felében VITÁLIS S ellenőrzése mellett bontakoztak ki a készletbecslés, az ásványvagyong kategorizálás, az adatnyilvántartás megbízhatóbb, egységesebb módszerei és egy új osztály korvonalai, amely 30 évvel ezelőtt, a mai Adattári osztály közvetlen elődjeként, 1952. január 15-én alakult meg alapadattári osztály néven. Tagjai: NAGY L osztályvezető az ércek, SZÉKELY P a szén és a tőzeg, JUGOVICS L az építőkövek, REICH L és VARJÚ GY a vegyesásványok felelőse. Az osztály fő feladata volt a nyersanyagkutatás dokumentumainak gyűjtése és folyamatos kiegészítése, továbbá az intézeti nyersanyagkutatás és az iparági igények egyeztetése, az építőipari nyersanyagok kataszterének összeállítása, az ásványvagyongbecslés és természetesen a soron kívüli szakvéleményezések.

Az 1953. év elejére az Intézet kollektív erőfeszítésével 33 kötetben elkészült az országos nyersanyagkataszter és a minisztertanács részére a nyersanyaghelyzet monografikus összeállítása. Ezután a készletbecslési munka az Intézetben háttérbe szorult, ezt a feladatot egyre inkább a Nehézipari Minisztérium Földtani Főosztálya, illetve ennek irányításával a megerősödött iparági földtani szolgálatok végzik el. A NIM-et érintő 1953. október 1-1. átszervezés az Intézetre is kihatott: az alapadattári osztály megszűnt és RÓNAI A vezetésével a Gazdaságföldtani Adattár alakult meg.

Az osztályon megindult a készletbecsléshez felhalmozott hatalmas dokumentációs anyag rendezése, decimális rendszerű katalogizálása, a fúrási rétegsorok besorolása, a tájékoztató térképek egységes rendszerű szerkesztése. Az adattár új feladatként megkezdte az adatszolgáltatást a társintézmények, sőt egyéb külső szervek részére is.

A nehézipari miniszter rendeletére 1954 július 14-én a Gazdaságföldtani Adattárat a TUK szervezetével vonták össze. Az új szervezet vezetését Földtani Adattár elnevezéssel MARCZIS J vette át. Az adattár feladatai 1955-ben lényegesen egyszerűsödtek: el kellett látnia a kéziratos földtani dokumentáció nyilvántartását és kezelését, valamint adatszolgáltatást kellett biztosítani. A fúrásnyilvántartó térképek felfektetése mellett itt történt az áttekintő nyersanyagterképek szerkesztése is. 1957 februárjában a TUK ismét különálló szervezet lett, az Adattár osztályvezetőjévé SZENTES F-et nevezték ki.

1958-ban FÜLÖP J vette kézbe az Intézet vezetését. Év közben módosított tervet adott ki, amelyben már részletezetten veti fel az „Országos Földtani Adattár” létrehozásának tervét. Javaslatára szerint — a kormányzati szándéknak megfelelően — olyan központi adattárat kell felállítani, amely a földtani kutatási tevékenység teljes körének adatait gyűjti és felel az országban működő földtani kutatószervek és külön gyűjtemények valamennyi országos fontosságú anyagát.

Az ipari tevékenységgel kapcsolatban nagy költséggel megszerzett földtani adatok központi gyűjtése alapvetően országos érdek, mert a feltárást végző vállalatoknak nincs lehetősége arra, hogy a munkájuk során keletkezett földtani eredményeket saját, meghatározott céljaikon túlmenően, általánosabb földtani szempontból is feldolgozzák, vagy akár hozzáférhetővé tegyék. A közvetlen ipari célok elérésével a vonatkozó iratok irattárak mélyére, vagy selejtezésre kerülhetnek. Az esetleges újrakutatás költségei messze meghaladják egy központi adatgyűjtő és nyilvántartó szerv fenntartási költségeit. FÜLÖP J igazgató a másfél évtizede vajdó kérdés megoldása érdekében az Országos Földtani Adattár felállításának tervét minisztertanácsi előterjesztés formájában dolgozta ki, és az Intézet ügyviteli szabályzatában rögzítette az adattári munka tartalmát és keretét.

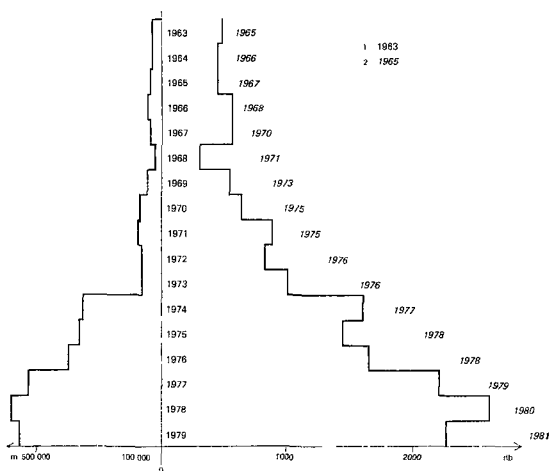
1959-ben SZEBÉNYI L kapott megbízást az Adattár vezetésére. A rendelkezésére álló erővel az osztály legfontosabb feladatának a mélyfúrású adattár és nyilvántartás megalapozását tekintette, a már klasszikusnak számító gyűjtő, szolgáltató tevékenység fenntartása mellett. 1959 októberében elkészítette „Az Országos Földtani Adattár fejlesztési terve” című rendkívül alapos és messzeterkintő összefoglalást, amellyel az Adattár mai nyilvántartási rendszerét alapozta meg. A mélyfúrások egységesített, ma is változatlanul használt nyilvántartólapja, az ún. „rózsaszín karton” a Tataháza környéki fúrások 1959 évi nyilvántartásba vételénél szerepel első alkalommal.

Az Adattár létszáma, elhelyezése és felszereltsége nem változott lényegesen, de a céltudatos munka, a realitásokon alapuló anyaggyűjtés, a jól átgondolt nyilvántartási rendszerek kezelhetősége következtében megjavult szolgáltatások híre elterjedt és a kölcsönös segítség alapján az ipari földtani szolgálatok készségesebben nyújtottak segítséget az adattári anyag kiegészítéséhez. Az Adattár a mélyfúrású dokumentáció és a nyilvántartások vonatkozásában országos jellegűvé kezdett válni.

SZEBÉNYI L 1962 novemberében tartós külföldi kiküldetésbe ment, az osztály vezetésére SCHWÁB M kapott megbízást. Az intézetvezetés az Adattár növekvő jelentőségének megfelelően korszerű berendezéseket biztosított. Az osztály megbízott vezetője egészségi állapotának romlása miatt rövidesen lemondott és helyét BOHN P az időközben létrehívott Távlati Kutatási Csoport vezetője töltötte be. Az Adattár keretében működő szervezet feladata a távlati kutatási hitelkeret felhasználásának tudományos koordinálása, a hitelke-

ret terhére mélyített alap- és felderítő fúrások, feltáró létesítmények földtani eredményeinek nyilvántartása és közzététele A mélyfúrású alapadatokat tartalmazó első szerény kötet MOLNÁR J szerkesztésében 1965-ben jelent meg „Távlati Földtani Kutatás” címmel és az 1963-ig lemélyített perspektívikus fúrások adatait tartalmazta Ettől kezdve a kötet évenként rendszeresen megjelenik és ma már valamennyi, az ország területén a tárgyévben lemélyült, érdemi földtani adatot szolgáltató mélyfúrás alapadatait tartalmazza (1 ábra)

Az Adattár gyűjteményei a kézíratos jelentések, a mélyfúrású dokumentáció és rétegsorok, vizsgálati eredmények, a rajzok és fényképek téra, valamint a mélyfúrású kataszter SZEBÉNYI L koncepciója szerint végleg kialakul-

1 ábra A mélyfúrású alapadat kötetek tartalma a fúrások darabszámával és összmélységével

1 A lemélyítés éve, 2 a megjelenés éve

tak Szervezetileg az Adattári osztály keretében működött hosszabb-rovidebb ideig a TUK, a Térképtár, sőt az intézeti könyvtár, a fényképezési laboratórium is Az Adattár gyűjteményeiben országos viszonylatban is jelentős mennyiségű, értékes földtani dokumentáció halmozódott fel A kezelésével, feldolgozásával alaposan leterhelt személyzet igénybevételét fokozta az olvasó—kolcsonzó szolgálat ugrásszerűen megnövekedett forgalma Ez az országos racionalizálási—takarékosági irányzat következményeképpen állott elő, ugyanis az új kutatások lehetőségének csökkentése növelte a már meglévő, korábbi eredmények, adatok iránti érdeklődést A szaporodó igények kielégítése lassan megoldhatatlan feladatként nehezedett az Adattár munkatársaira

A megoldás a számítógépes nyilvántartás, kezelés, feldolgozás és informálás bevezetése irányában mutatkozott Az Intézetben, de általában a földtan minden területén, már a hatvanas évek elejétől intenzív tanulmányok folytak és figyelemre méltó dolgozatok, javaslatok jelentek meg a földtani dokumentációval kapcsolatos munka technikai szintjének emelése érdekében E feladatok messzeható fontosságát az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság korán felismerte Nemcsak elrendelte, hanem az anyagi- és létszámfeltételek biztosításával lehetővé is tette az Intézet Információs csoportjának megszervezését

Vezetésére 1968-ban DUDICH E. kapott megbízást. Az új szervezet időnként változó munkaprogrammal az Adattári osztály keretébe tartozott.

1968-ban, az Intézet megalapításának 100. évfordulója évében az osztály vezetését VÉGH S. vette át. A földtani dokumentálás országos rendezése érdekében kiadta a „Terepi földtani vizsgálatok dokumentációjának előírásai” című munkát, amely a földtani térképezés és mélykutatás helyszíni dokumentálását, továbbá a dokumentumok adattári véglegesítését egységesítette. Ugyanebből a célból kiadta az egységesített terepi jegyzőkönyveket, amelynek használatát külső szerv, a Bauxitkutató Vállalat is kotelezővé tette saját munkatársai részére. Az információs csoport által szerkesztett intézeti időszakos kiadványban, a „Special Papers”-ben angol nyelven is közreadott dokumentációs előírások Kubában, Szíriában és Pakisztánban is visszhangot keltettek, így a magyar terepi dokumentálási tapasztalatokat ott is hasznosítani kívánják.

A fejlett szocialista és általában az európai adatbank rendszerhez való felzárkózás, a mikroforma technika földtani bevezetése érdekében VÉGH S. egy komplex mikrofilmmező berendezés beszerzését kezdeményezte, de megvalósítására csak később került sor. Az osztály vezetését 1970-ben DUDICH E. vette át, aki még mint az információs csoport vezetője kidolgozta az országos földtani információs rendszer kiépítésének tervét, felhasználva a külföldi tanulmányutak és együttműködés — kiemelten a francia B. R. G. M., a leningrádi és moszkvai információs központ, valamint az NDK, csehszlovák, bolgár Geofond — tapasztalatait. Elgondolása szerint az Adattári osztály idővel Országos Földtani Adattárrá fejlődve, magja lesz a Magyar Földtani Dokumentációs Központnak, amely a magyar és külföldi földtani információs rendszerek összességébe illeszkedve biztosítja az információ-áramlást, a gyors tájékoztatást

- a magyar földtani szervek között,
- a felsőbb állami vezetés részére,
- a KGST államok földtani szervei
- és egyéb együttműködő államok részére

A teljes rendszer kiépítésének jóváhagyása nem történt meg, de az előkészítés egyidejűleg több síkon, részben a korábban megkezdett munka folytatásával, nagy intenzitással indult meg.

Az Intézet az ország földtani kutatásában betöltött központi szerepe miatt és az egy évszázados tevékenysége során felgyűlt értékes adattomeg hozzáférhetővé tétele érdekében kiemelt fontosságú szerepre hivatott a földtani adatok gépi feldolgozásának kifejlesztésében. Tevékenységének kibontakoztatása két irányban mutatkozik megvalósíthatónak: elvégzi az Adattárban kezelt és az Intézetben naponta termelődő, vagy külső kutatóhelyről beérkező földtani alapadatok közel teljes körű géprevitelét, és ezzel belép az ipari kutatás leglényegesebb területeit felolelő, gépesített adatkezelésű intézmények sorába, vagy ezen túlmenően részt vesz az iparágaknál, intézményeknél függetlenül kifejlesztett gépi (al)rendszerek elkerülhetetlenül létrejövő koordinációjában, úgy mint a koordináció részese, vagy még inkább, mint a koordináció szervezője, mint a földtani problémák számítógépes megoldása módszereinek kidolgozója és terjesztője. A vázolt irányokba mutató fejlesztés érdekében DUDICH E. adattári-informatikai vonatkozásban, osztályának már létező egy-egyére alapozottan, ismételten rövidebb intézeti és hosszútávú országos programjavaslatokat dolgozott ki. Az információs csoport az ő irányításával meg-

kezdte a magyar földtani szakirodalom számítógépes feldolgozását a cseh-szlovák GEOFOND formai szabályai szerint, az időközben megkötött együttműködési megállapodásnak megfelelően

Az 1974 év derekán az Országos Ásványvagyon Bizottság az ásványvagyonmérleg gépi összeállításáról hozott határozatot, a Földtani Tanács az ásványvagyonra vonatkozó primer földtani adatok számítógépes feldolgozásának kérdésével foglalkozott PRUZSINA J, a gazdaságföldtani osztály vezetője, az előbbi feladat egyik megvalósítója értékelő javaslatot készített a földtani alapadatok széleskörű számítógépes kezelésének problémaköréről. A gépesítési programok megvalósításának felsőbb szintű elhatározásához akkor sem belföldön, sem külföldön nem állt rendelkezésre elegendő olyan tapasztalat, amely a földtani kutatások hatékonyságának növekedéséből eredő megtakarítást a gépi adatkezelés költségeit meghaladó mértékben valószínűsítene. Az intézeti számítógépes programból csak az Országos Ásványvagyon Bizottság által szorgalmazott országos ásványvagyonmérleg összeállítása valósult meg a gazdaságföldtani osztály keretében.

Az Intézet feladatkorében egyre inkább előtérbe kerülő térképező—szintetizáló tevékenység és az Adattár országossá fejlesztésének igénye egyaránt megkövetelte, hogy a külső földtani adattárakban szétszórtnak, kis példányszámban létező és nehezen hozzáférhető dokumentációk az Adattárban is fellelhetők legyenek. Ezért 1974-ben konkrét lépések történtek a mikrofilmezés adattár-bevezetése érdekében. Ezeket az erőfeszítéseket alaposan indokolta, hogy 1972-től egymás után alakultak meg a Területi Földtani Szolgálatok, amelyek helyi kapcsolataik kiépítése révén sok földtani dokumentáció birtokába jutottak. Az Adattár bővítette szolgáltatásait azzal, hogy egy adott Szolgálattól érkező címléírások szerint elkészített katalóguskartonokat megküldi a Szolgáltatnak, egyúttal azt saját katalógusába is beépíti. Ezen kívül az Adattár 1975-től minden új dokumentáció katalóguskartonját megküldi a területileg illetékes Szolgálat tájékoztatására.

A tudomány- és kutatástörténeti gyűjteményt 1974-ben az Adattári osztályhoz csatolták, így FERENCZ K. egy bővült feladatkorú osztály vezetését vette át 1976-ban. Az osztály szervezetében 1968-ban megalakult információs csoportot 1977-ben a gazdaságföldtani osztályhoz csatolták.

1977 májusában beérkezett az 1974-ben megrendelt A—6 szabvány méretű mikrofilm lapra dolgozó, NDK gyártmányú PENTAKTA rendszerű mikrofilmező gépsor és szeptember 7-én elkészült az első mikrofilmlap. FERENCZ K. és munkatársai összeállították az adattári mikrofilmezés ügyviteli szabályzatát. Az osztály vezetését 1978-ban GELLERT F. vette át.

Az év elején megindult az uzemszerű mikrofilmezés, amelynek célja kettős: a külső kutatóhelyek anyagának mikrofilmre vételével az Adattár gyűjteményeinek gyarapítása, és a saját dokumentáció felvételezésével a központi raktározási gondok enyhítése. Érdemes megjegyezni, hogy a mikrofilmre vett dokumentáció-súlya és terjedelme mindössze 1—2%-a az eredeti dokumentációnak. Az Országos Kőolaj- és Gázipari Troszttal megkötött együttműködési megállapodás alapján megkezdődött a Troszt kútheadattárának átvétele és az 1978 év végéig 2430 db mélyfúrás dokumentációjának (kútkönyv) mikrofilm-másolata készült el.

1978 márciusában a Központi Földtani Hivatal elnökének utasítása a földtani kutatás számítógépes információs rendszerének kifejlesztését tűzte napirendre. A fejlesztés bázisa az Intézet. Ezen belül az Adattár közvetlenül

érintett a mélyfúrás kataszter, illetve általában a fúrólukadatok gépreviteli terveinek véleményezésében, a visszamenőleges fúrás adatfeldolgozás lehetőségeinek vizsgálatában, a helyzetfelmérésben. Az év folyamán egy további központi rendelkezés bővítette az Adattár tevékenységi körét: megjelent a Központi Földtani Hivatal—Kulkereskedelmi Minisztérium—Nehézipari Minisztérium együttes utasítása a magyar szervek által kulfoldon végzett földtani, geofizikai és bányászati tevékenység koordinálásáról. Az utasítás a kulföldi munkákkal kapcsolatos jelentések, adatok gyűjtésére és kezelésére az Adattárat (Országos Földtani Adattár megnevezéssel) jelölte ki. Megindult az anyagok aktív összegyűjtése és rendszerezése.

A KFH elnöke az 1978 évi tervutasításában az Intézet keretében GEOFOND létrehozásának előkészítését, egyben a főhatóság tervdokumentációjának elkülönített kezelését az Adattárra bízta. Az Adattár Bem rakparti kihelyezett részlege az év végén kezdte meg az öt éves tervperiódusok földtani dokumentációjának összegyűjtését és rendszerezését.

Az 1979 évre kiadott dokumentációs—információs feladatok kiemelt témája a földtani adatok számítógépes nyilvántartási, feldolgozási lehetőségeinek felderítése volt. Az év elején CSALAGOVICS I. vezetésével megalakult a Dokumentációs főosztály önálló egységét alkotó GIR (Geológiai Információs Rendszer) rendszerfejlesztő csoport. A GIR középtávú fejlesztési célprogramtanulmányt nem fogadták el, ezért szűkített programként az adatgyűjtő rendszer (GODOT) kidolgozására került sor. A visszajelzések szerint a GIR-GODOT koncepció első fogalmazásában nem társítható sem az intézeti, sem a külső adatbázisok régebbi kézi kezelésű, vagy már működő számítógépes adatnyilvántartásainak jelentős részével és a vélemények nem indokolják egyértelműen a rendszer bevezethetőségét.

A számítógépes rendszer bevezetésének elvi előkészítésével párhuzamosan végzett technikai korszerűsítés során, az 1978-ban megkezdett uzemszerű mikrofilmzés lényegesen hozzájárult a kiemelt fontossággal kezelt mélyfúrás dokumentáció és kataszteri adatgyűjtés eredményességéhez. 3 év alatt — az 1980 év végéig — megtörtént az Országos Kőolaj- és Gázipari Troszt szénhidrogén-kutató, -feltáró fúrásainak kéziratos dokumentációját tartalmazó 5600 darab lezárt kútkönyvből álló kútheadattárának átvétele. A Troszt, kihasználva a mikrofilmzéssel elérhető 98%-os tárolóhely- és súlymegtakarítást, saját kutatóhelyei, műszaki és gazdasági elszámoló egységei részére 5 példányban készíttetett másolatokat. A szénhidrogén-kutató fúrások kéziratos anyagának mikrofilmzésével párhuzamosan, a Bauxitkutató Vállalattal kötött együttműködési megállapodás alapján megkezdődött a bauxitkutató fúrások dokumentációja mikrofilmzésének előkészítése.

A következő dokumentáció- és adatgyűjtés, a hozzáférhető kezelés növekvő tudományos—gazdasági jelentőségét és hasznosságát legjobban az Adattár olvasó—kollektív—másolatoló szolgáltatásainak ugrásszerűen meg-növekedett igénybevétele bizonyítja és az, hogy a szolgáltatásokat egyre inkább külső intézmények és ipari kivitelező vállalatok munkatársai veszik igénybe.

Az Adattári osztály országos jelentőségű szolgáltatása az 1963-tól kezdődően évenként rendszeresen 400—450 példányban megjelenő, „Magyarország Mélyfúrás Alapadatai” című kötetek kiadása. Ez a kiadvány BOHN P. főszerkesztő irányításával és 1975-től KISS K. szerkesztésében megjelenve, térteljesen jut el az ország jelentősebb felhasználóihoz.

A mélyfúrás alapadatok rendszeres közzétételének hasznossága széles körben bebizonyosodott. A nyersanyagkutatások, az ipari létesítmények tervezése során kiderült nélkülözhetetlenségük, és így az 1963. év előtti, vagy a kotetekben valamilyen okból nem szereplő, érdemi információt szolgáltató fúrások adatainak gyűjteményes kiadása halaszthatatlanná vált. A 6. kötetre tervezett retrospektív sorozat MARCZELL F.-né szerkesztésében, BOHN P. főszerkesztő irányításával jelenik meg. Az első kötet 1981-ben jelent meg. Folyamatban van a fúrópontatlasz kiadása is.

Napjainkban az Adattár legfontosabb gyűjteményei a kéziratos jelentések téra 15 400 kötettel, a rajztár 20 800 darab eredeti rajzzal, a mélyfúrás rétegsorok és vízkutató fúrások gyűjteménye 65 700 darabbal, a mikrofilmtár 13 500 darab mikrofilmlappal, a kihelyezett adattár 2000 tervdokumentációval, a mélyfúrás kataszter 147 300 fúrás kartonjával és 1130 darab fúrópont nyilvántartó térképpel. Ezek némelyike külön-külön is könyvtárnyi terjedelmű. Az intézet munkatársai, valamint a külső intézmények kutatói egyaránt természetesnek tartják, hogy ebből a hatalmas anyagból térítésmentesen kapják kézhez az Adattár olvasótermében az óhajtott dokumentációkat. Az olvasóterem forgalmáról az 1961. évtől kezdődően rendelkezünk statisztikai adatokkal. Ezek szerint az elmúlt 21 év alatt a kutatók 27 600 alkalommal összesen 356 700 darab dokumentációt tanulmányoztak a helyszínen, kölcsönöztek ki, vagy másoltattak le. Az igénybevevők egyharmada külső intézmények munkatársai közül került ki.